

daglige Sprog, at den eneste Fællesvirkning, der kan tillægges det, er den, at de Embedslønninger, der betegnes saaledes, dermed angives at være ikke-pensionsberettigede. Denne Virkning er for det, som kaldes Ekstrahonorarer, udtrykkelig udtalt i Pensionslovene, saavel af 1851 som af 1858, og det er for honorarlønnede selvstændige Stillingers Vedkommende gentaget saa ofte, at det maa anses for at være almindelig fastslaaet. Endnu i den senest vedtagne Lønningslov, Loven af 7de April 1900 om Lønninger ved Livsforsikringsanstalten, bliver det udtrykkelig sagt, at samtlige paagældende Embedsmænd eller Funktionærer ere pensionsberettigede, undtagen de to honorarlønnede Direktører. Men ud over dette, at der med Betegnelsen Honorar følger, at der ikke tilkommer den paagældende Stilling Pension, er der ingen Fællesvirkning, som kan udledes af Lovgivningen.

Men — vil man nu maaske sige: Lad saa være, at saaledes forholder det sig juridisk set, at saaledes er virkelig Lovens Bestemmelser; men lad os ikke blive staaende ved det rent formelle, det blot juridiske; lad os se paa Realiteten! Er det da en fornuftig Regel? Er det forstandigt at forlange, at denne Regel skal bringes til Anvendelse ogsaa paa Stillinger som dem, der her er Tale om? Jeg svarer hertil: Ja, det er fornuftigt i samme Omfang, som det er fornuftigt at bringe den til Anvendelse paa andre Embeder. Den Betragtning kunde meget godt gøres gældende, at da den, der er konstitueret i et Embede, forudsættes at passe Embedet paa samme Maade, som om han var endelig ansat, at da han har det samme Arbejde, det samme Ansvar, de samme Pligter, hvorfor skal han da ikke ogsaa have den samme Løn? Det kunde se ud, som det i og for sig var urimeligt at gøre den Forskel, at den konstituerede kun faar halv Løn. Men efter min Mening er det vel begrundet, og den egentlige Grund turde være den, at man alligevel inderst inde har den Fornemmelse, at et Embede, der er besat ved Konstitution, bliver dog ikke passet ganske saaledes, som det bliver passet af den Mand, som er den endelig ansatte. Den konstituerede vil ofte være mest tilbøjelig til at betragte det som sin Opgave blot at holde Embedet gaende. Selv om han rent udvortes gør, hvad der pligtmæssig paahviler ham, vil han alligevel ikke være det samme som den Mand, der sætter sig selv fuldt ind paa den Gerning, der er hans Livsgerning. Og jo højere man kommer op, desto mere

gælder det. Den Indsigt, den Erfaring, den Myndighed, som kræves af en højere Embedsmand, forudsætter, at man vælger den dertil egnede Personlighed og giver ham Stillingen fast til Varetagelse. Dette gælder aldeles utvivlsomt ogsaa om saa vigtige Stillinger som den at være øverste Leder for Landets Højskole for Landbruget, og den at være øverste Leder eller tilsynshavende med hele Landets Fængselsvæsen. De Betragtninger, som kunne gøres gældende for Konstitution i andre Embeder, maa i samme Maal gælde for disse Embeder.

Lad mig til sidst om denne Sag endnu sige dette: Den ærede Landbrugsminister er ikke Jurist. Dette er maaske undertiden en Fordel. Da vi i Finansudvalget talte med den ærede Minister om hans Forhold, gav han derfor ikke nogen juridisk Forklaring, men et ganske jævnt Svar, og dette viste sig at være det bedste Svar, som blev givet under disse Forhandlinger. Han sagde saaledes: Min Forgænger, General Thomsen, blev i 1894 udnævnt til Minister, og jeg selv blev konstitueret i hans Sted. General Thomsen havde 2,000 Kr. i Honorar og et Ekstrahonorar paa andre 2,000 Kr. Disse sidste 2,000 Kr. faldt bort, medens derimod de første 2,000 Kr. blev tillagte den konstituerede, og dette blev billiget af Finansudvalget og Rigsdagen. Derfor — vedblev den ærede Minister — da jeg nu blev Minister, og en anden blev konstitueret i mit Sted, troede jeg, at jeg kunde tillægge ham den samme Sum. Hvis andre Ministre havde indskrænket sig til at svare noget lignende, kunde vi have sparet os mange overflødige Ord. Men ganske vist vilde dette jo ikke kunne tjene til at begrunde Forsvarligheden af at lade saa vigtige Stillinger henstaa ubesatte nu i tre Fjerdingaar med Udsigt til maaske at henstaa endnu længere.

Jeg kommer nu til det andet Spørgsmaal, det, der vedrører Direktørposterne ved Livsforsikringsanstalten. Jeg skal søge at gøre dette noget kortere, men jeg kan ikke helt skaane Tinget, uagtet jeg er overbevist om, at det keder sig ganske forfærdeligt. Ogsaa her er Lovens Ord ganske klare og utvivlsomme. Ved Vedtagelsen af Lønningsloven af 7de April 1900 have de nævnte Direktørstillinger skiftet Karakter. Tidligere var deres Løn fastsat paa Finansloven, medens den nu er fastsat ved særlig Lønningslov. Derved falde disse Stillinger ind under Forskrifterne i Loven af 1870 § 5. For saa vidt disse Stillinger forenes